

Seal satis ta issase kassi Hintsu Pohla, maale Mes-
sikäppa karrole sõnumid wima, pallus karro Tal-
linna tulla ja lubbas tedda kuuningaks tõsta. Kui
wana Messikäp sõbra kirja oli luggenud, läks tema
südda wägga rõemaks, ja tõrkumata ning julgest
tõttas tema Tallinna, kus miino issa tedda sure
illoga wasto wõttis, filmapilgul Kriimsilm issanda
hundile ja targa Ermabbeme määrale kaarnaga
sõnumid läkkitas ja neid ruttust nõu piddamisele
senna kutsus; wies salla nõumees oli wennike Hints.
Üks weike küllake, penniformad kaks lõune pool
Ülemiste järwe, wallitseti kofkotullemise paigaks.
Seal istusid pikkal pimedal ööl meie nõumehhed
ühhe wabhatmehhe urtsikus, ei mõttelnud Sumala
peale, waid kurrat ja miino issa rahhapung kihho-
tasid nende süddamed kurja tööle. Wõteri siis ühhel-
meel nõuks: meie armolikko kuuninga issandat tappa!
Messikäppa kuuningaks üllendada, aujärje peale tõsta,
kuldroniga ehhitada ja meie Ma kuuningaks arwa-
likult kutsutqda. Selle peale wandusid wiekeste
kindlat wannet. Kui legi wana kuuninga sõbradest
wasto piddi tõrkuma, sedda lubbati libbeda keele
ehk rahhaga leppitada, ehk kui need kaks ei aitas
sõawäega ärrapelletada. Miina juhtusin foggemata
sallaasja kuulda sama. Ermabbe oli Merjama labal
pääd wärsitanud ja se läbbi rohke juttuliseks läinud,
kus tormlase kombel naisele sallaasja lobbises; pär-
rast kinnitas mehhike kõrwast naisele, suud kinni sul-

guda, ja mõtles sellega oma ruimalust kahhantada.
Tema naine juhtus pühhapäwal kirriko teel miino
wana moriga kofko, nemad affasid maggusast juttu
westma, essiteks lastest, nabri naise tannodest ja
muust tühjast asjast, agga lodud naisterahwa kombe
järrel: enne kui jannes kolmford aewastand — oli
sallaasji miino naise kõrwus. Kül piddi temma pär-
rast sedda Ermabbeme eidele pühha kolmekuuningade
nimel, enda au ning truuse, ihho ning inge peale
tõutama sallaasja kinni piddada; agga niasa pil-
kalt kui Ermabbeme emand keelt oskas kaitse-
da, seisis jut miino naisokese suus warjul. Koddo tulles
rakis ta mulle asja põhjani wälja, andis pealegi
mõnne tunnistähhe, mis sallaasja piddi arwaldama.
Miina affasin asja süggawast läbbi mõtlema, kohhe
tulli mulle ennemuistene konnade krosomine meele,
mis wiwaks wana issa kõrwa taewa tungis. Kon-
nad tahtsid kuuningat sada ja waljo sundmise al-
ellada, kellel tännini lubba olnud iggas weeloigus
passita lifuda ja kuddo tehha, Wana issa wiiskas
essiteks naero pärrast pakko neile jõkke, ja kui kon-
nad selle maggawa kuuningaga rahhul ei olnud, sea-
dis wana issa tonefurge neile kuuningaks, kes neid
nüüd taggafusab ning furnab, ja kuskil rahho ei
anna. Armetomal kombel wallitseb tonefurg nende
ülle; küll ohhiwad nüüd ruimalad oma kaebamise
krosomist, agga mis ohkimine enam aitab: kuuninga
pif nok on näppistaja."